

REGGELŐ.

Pesten vasárnap július 15^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

S z a l a t n y a i f ü r d ő

Honth vármegyében.

(Rajzzal együtt.)

Ha a' szalatnyai savanyú viznek, melyet íróink általányosan nemcsak honunk többi ércz forrásainak elejökbe tesznek, hanem azt a' leghíresebb külföldiekkel vetélkedőnek minden részrehajlás nélkül állítják — akár a' mindenki szemei előtt tárt természeti regényes, és főképp' kikeletkori bájoló fekvését, akár az ahhoz értő tudós férjfiak fontos értekezéseit követve, orvosi tekintetből kutatgatjuk: nem lehet nem csudálkoznunk azon részvétlenségen, melylyel hazánkíjjai ezen honunk kincse — a' természet minden áldásával halmozott ércz-forrás iránt viseltetnek.

Ugyan is Veber munkájának negyedik kötetében olvassuk, hogy a' selteri vizből évenként három milliónyi korsóval visznek külföldre, 's 80.000 forintig jövedelmez. Pedig Lübeck Károly orvos-tanár (Patriotisches Wochenblatt für Ungern. Johann Karl Lübeck Doctor der Arzneikunde. Pest 1804. 3. Band.) heti lapjaiban „d. H.“ említvén: hogy Markard (orvos, német országban) — a' nehézkes asszonyok ímelgései és hányásra erőtető bajai ellen igen hasznosnak állítja a' selter-i vizet; — 's hozzá adja észrevételét: hogy nálunk ennek szükségét kipótolja a' szalatnyai — melly hasonló tulajdonságokkal bír. — „Inni kell — ugymond — 2—3 pohárral akár magán, akár tehén- vagy szamar-téjjel.“ — Még is Albach' Gegő fordította földleírásában azt kell olvasni szalatnyai vizünkről: hogy évenként — csak — 10.000 bugykára valót hordanak-el belőle honosink! — Pedig ki legyen bár a' magát e' nemű vizzel orvoslandó, kezét fog velem azon — orvosok által is elismert sarkalatos igazságban: hogy ha csak közelítőleg hasonlítana is szalatnyai vizünk a' selterihez, nagyobb sikerét érzi bizonynyal, ha friseben a' forrásból meríti, mint ha — drága pénzen — a' kigőzöl-gött 's Isten tudja háji, báji „vizzel“ tölt korsókból gyomrát térheli.

Schwartner Márton magyar országi statisticájában *) olyl értel-mű értekezést olvasunk, mintha honosink figyelmét napról napra jobban vonná magára szalatnyai érezforrásunk: pedig fájdalom! je-lenleg inkább az ellenkezőt tapasztaljuk; mert ki frisében kívánja inni e' gyógyvizet; az megvetve a' honi édent, külföldre siet üríteni erszényét.

En olvasóinkkal — mennyire csekély tehetségem engedi — ugy, mint láttam, mind a' hely fekvését, mind pedig a' savanyú viznek orvosi megismertetését, azon ohajtással kívánom e' lapokban köz-teni: hogy jöendőben a' selteri vízzel élni kívánók ide — mint e' honi Selterbe, minél számosabban seregelvén össze, a' természet gyönyörűségeit éldelve, kívánt egésségben térjenek lakjaikba!

Honth vármegye selmecz-i járásának hason nevű kellemteljes völgyében, a' hajdani prépostságától és ezer viszonyon tul esett megyeházától nevezetes Ipolyságh mezővárostól északra 1 1/4 mért-földnyire — a' mostani tulajdonos földes ur, Coburg herczeg alatt — ez előtt néhány évvel-építettett főigazgatói lakással, és de-rék juh-akollal kérkedő Szalatnya falutól, kis negyed órányira, egy róna rétnek szélén, kisebb domb alatt, — melly Horváthi felé menedékesen zárja-be észak-keletről a' selmecz-i völgyet — fekszik a' szalatnyai érez-forrás.

Horváthi nem sokkal fekszik tovább, mint Szalatnya, Sze-meréd, és Egegh, s ezen két utóbbi, a' hosszan elnyuló völgy, és bőtermésű rétnek éppen közepére — a' bánya-városi országút mellett-helyezvék; — Egegh szomszédját, a' paradicsom-kert te-kintetetű Királyfiát, nem is említve — Szemeréd, Steinlein grófnő ékes palotájával annyira ékesítik a' kilátást, hogy Szalat-nya, miglen forrását nem izeltük, érdektelen előttünk. A' körül-fekvő dombok agyag-földűek, és a' természet minden áldásával bő-velkedők: a' Szalatnya fölötti pedig bizonyos fehér köves agyagból áll; azon részében azonban, melly Egegh felé kinyulik, mészkő is találtatik. Az itteni kellemteljes éghajlat, melly gyümölcs- és sző-lő-termesztésnek is kedvező, a' terjedékeny völgy, melly a' távul-ból gyönyörű kilátást varázsol előnkbe, az ebben egymáshoz közel fekvő helységek, valamint az észak felé emelkedő Szi'tnya, és más nagy hegyek, honunk legszebb tájékaival vetélkednek.

A' vízből jelenleg két nagyobb forrás ismeretes, mellyeknek egyikéből nem merítették ugyan, hanem a' fürdésre melegítendő víz szivattyú által vezéreltetik a' kazánba. (Folyt. követhetik.)

*) Mit jedem Jahre steigt der Ruf und Preis des martialischen Wassers von Bartfeld und Neutublaui, und die auflösende Heilkraft der Szalatnyaer quelle wird immer mehr gerühmt, seit dem Sthenie und Asthenie die Lösungsworte auch unsrer Aerzte sind.

ELBESZÉLÉS.

A' gyermekkori játszótársak.

(Folytatás.)

Armantieres ismét hivatalkörébe sietett. Armantieres vára reá nézve most sokkal nagyobb érdekű vala, mert a' kedves Margit képe bensőleg volt azzal összefűzve. Csak Margitra gondolt, Breteuil grófnőre, kinek szépsége példabeszéddé vált az udvarban. Minden gondolatot száműzni akart, mert érzé, hogy nagy a' nyílás kettojök közt. De még az év elmulta előtt 's míg a' hatás, melyet tett reá a' legutolsó látogatás, Armantieresben egész erejében állott, egy hir jött füleibe, melly Breteuil grófnőt kellemetlenül tárgyazá. Atyja, az öreg Gallien, még mindig társa a' kalmárháznak, mellynek ügyvivése által dúsgazdagsághoz jutott, hirtelen bukásba keveredék, mellyet Napoleonnak már hanyatló szerencsecsillaga okozott. Szegénységbe rögtön lelökette kénytelen volt, mivel leánya jegyajándéka könnyelmű férje adósságainak kifizetésére fordíttatott, lemondani arról, hogy őt tovább is magánál tartsa, mert rangjához illő tartást neki nem vala képes adni. Azt suttogák tehát a' tuillériákban, hogy a' fiatal Breteuil grófnő kényszerítve leend nem sokára Maria Louise császárnő mellé némi csekély szolgálatért folyamodni. — „Szegény, szegény Margit! — sohajtott Armantieres, mert visszaemlékezék azon elégtelenségre, melylyel viszonyáról nyilatkozik gyermekkori játszótársnője 's Margit fogoly a' tuillériákban, — kénytelen magát alávetni e' szívtelen lakhely üres külsőségeinek — Margit kénytelen a' szolgálat keserű kenyeréért hálásnak mutatkozni! — Nemes szíve nem arról gondolkozott, hogy ezután őt naponként látandja, hogy hajdankori társnője körének naponként örvendhetend; más nem vala fejében, mint az, hogy Margit magát lealacsonyítatva és szerencsétlenné fogja érezni, 's nyomban elhatározva tollat ragadott, hogy az öreg Gallient és leányát Armantieres várával lakhelyül megkínálja, míg Breteuil gróf hitese iránt más rendeleket teendhet. — „Önök! — így irt — nekem kedves dolgot teendnek, ha váramban lakni 's némileg annak gondviselését magukra akarják vállalni; mert el levén határozva még legalább egy évig abban nem lakni, kényszerítve lennék ottani több hű szolgámat elbocsátani. Kedvesen venném tehát, ha önök szivesek lennének engem e' kellemetlenségtől megmenteni, 's távollétem alatt váramra gondot viselni.“

Gallien meghízelve érezvén magát, örömmel fogadta az ajánlatot, 's Margit önkéntelen látta magát kényszerítve vagy Armantieres vára lakónéjaül lenni vagy atyja társaságáról lemondani. Leon egyébiránt megtartá szorosan ígéretét, hogy a' vártól távol mara-

dand. Végre tudósítások érkeztek a' seregtől, ama seregtől, melyet Lipszénél fanyar baleset ért ujjalag. Leon megtudá azt is, hogy Breteuil gróf ipának szerencsétlenségéről 's a' neki nyújtott nagylelkű segélyről tudomással van, mert irt a' jóltevőnek felette illetlen könnyelmű kifejezésekben. Különben Armantieres bárónak nem sokáig volt kedvére ama fájdalmas gondolat, hogy kedves gyermekkori játszótársnője illy emberhez tartozandó. Franczia ország' 's Napoleon szerencsétlensége meghatá őt minden erejével, 's magára fordítá egész figyelmét. A' bulletin igaztalansága Parisban végre közönségesen tudva volt, 's mielőtt a' könnyen hívó nép magához jöhetett, az első csapás után Napoleon, mint szökevény, rögtön megérkezett a' tuillériákba, 's most a' legreszrehajlóbbak előtt is nem volt titok, hogy orosz ország meg van mentve, 's a' katonai császárság halomra döntve. Azonban a' romai kis király lovászmesterének azon vigasztalás maradt még meg, hogy Breteuil gróf nem tért vissza a' császárral, hanem kénytelen volt a' seregnél maradni, hogy ott szolgálata tiszteit teljesítse, mellyek olly veszélyesek 's izlésének annyira ellenére valának, hogy hadi helyzetét szívesen váltotta-fel most már megutált ipának közelségével, 's mindig egykedvűleg nézte nejevel is. A' nemzeti baleset hire nem sokára Armantieresbe is eljuta. — Bús gondolatokba merűlten ült Margit egy napon a' várcselédség szomorú tudósításait hallgatva, 's rögtön lódobogást hall. Az ajtó fölnyilik, 's halványan, aggódva, és a' sebes lovaglástól fáradtan áll előtte Leon. Sürgetősb volt az eset, mintsem mentenie kellett volna megjelentét; borzasztó igazat kellett beszélnie, még pedig legott.

„Vesztve minden!” — kiálta Leon, miután Breteuilnőt félrevezeté — a' szövetségesek győznek mindenhol; a' Poroszok csak egy napi járatnyira vannak Armantierestől! — „Paristól tehát csak két napi járatnyira?” — kérdé Margit, ki honának balesete miatt saját veszélyéről megfeledkezék. — „Jól értsen: már csak egy napi járatnyira Armantierestől” — ismétlé Leon, 's nekem nem lehet itt maradnom, hogy önt védjem. Hogy e' rövid összejövethez juthassak, kockára tettem mindent — mindent — becsületemet! A' császár, atyám és jóltevőm örvény szélén áll; helyem oldala mellett van; kardomat csak értte kell kihuznom. Eljövök, hogy önnek Margit! istenhozzádot mondjak; — ha elesem, ön örökösnőm!” — Így beszélve egy pergament vön-ki kebléből, 's hideg reszkető kezébe tévé azt. Az öreg Gallien éles füle kileste az alatt a' Poroszok közeledésének híré; berohant, rettegéssel eltelve, 's kérdé, mit kellésék tenni; ellen kell-e szegülni vagy pedig a' kiraboltatást és folgyujtatást keresztényi önmegadással bevárni. — „Ne szegezünk-

ki fejér zászlót? — kérdé. — „Atyáim várát felgyúftanám inkább saját kezemmel“ boszankodva felelt Armantieres báró, de mi alatt e' szavakat mondá, szemei Margitra esének — ki halvány 's holló-fekete haja környezte arczával fájdalom képeként állott — 's meg-gondolá azon veszélyt, mellyben a' kedves gyermekkori játszótárs-nő lebegett, és szelid hangon, de a' nélkül, hogy szemeit Margit-ról elfordítaná, hozzá tevé: „ön, Gallien ur, olly méltán viselte itt sokáig személyemet, hogy igaztalanság volna, ha ön elébe akarnék vágni. Parancsoljon embereimmel. Ha utjában Armantieresbe jőne az ellenség, nyuljon az óvakozáshoz, mellyet szükségesnek látand ön és leánya bátorságára. Margit! — folytatta még szelidebb han-gon — megborzadék, midőn tegnap megtudám, hogy Breteuil egyi-ke volt az elsőnek, kik a' három színű cocardát maguktól eldob-ták, 's a' győzőkhöz átmentek. De ha most példáját követem, 's atyáim házát a' gyalázatnak átadom, Margit meg ne utálj! — mert e' nagy áldozatot miattad teszem — miattad, kit olly benső-leg szerettem — kit e' pillanat óta többé nem látandok!“ — 'S Leon eltűnt mielőtt a' fiatal Breteuil grófnő eléggé lecsendesülhetett volna, hogy kimondhassa halája szavait, 's a' kedvesért aggodal-mát. — „Mi ez?“ — kérdé az öreg Gallien fölemelve a' pergament, melly kiesett Margit kezéből, mi alatt a' kapus 's a' többi várlakos hirtelen készülleteket tettek, hogy a' legbecsesb tárgyakat bátorságba helyezzék 's Gallien utasítása szerint egy nagy fejér zászlót készít-senek, mellyet a' főbejárásnál azután kitűztek. — „Végrendelet Ar-mantieres váráról és a' hozzá tartozó földbirtokról Breteuil Margit grófnő számára!“ — kiáltott Gallien végig futva a' pergament tartal-mán. — „Valóban jó gondolat fiatal barátunktól; de ámbár nem nagy a' kilátás, hogy olly merész párthiv, mint a' fiatal báró, életben maradna franczia országnak ime kétségbeejtő hadában Europa ellen, kérlek még is, hogy e' végrendelet miatt magadat felette nagy re-ményekkel ne kecsegtess: mert a' báró, hogy engemet hitelezőim üldözésétől megmentsen, tetemes pénzt von-fel, 's jószágai nagy adós-sággal terhelvék.“ — „Hogy önt hitelezői üldözésétől megmentse?“ — kérdé Margit reszketeg hangon. — „Mi okból titkolnám azt most már — felel atyja — a' báró különösen kikötötte ugyan, hogy te ar-ról mit sem tudj-meg soha: de olly, mint a' mostani, körülmény-ben, menthető leend. Én tán fogságban végeztem volna napjaimat, ha meg nem szabadít vala Armantieres nagylelkűsége.“ — Margit elfüde kezeivel arczát; szobájába ment, 's átadta magát bújának. — Az ellenség olly közel! atyja 's ő minden veszélynek kitétetve! Gyermekségének társa kész magát feláldozni Napoleon hanyatló sze-rencsecsillagaért! E' gondolatok cikáztak szünetlen agyvelején ke-

resztül. Következett éjjel egy szender sem szállt Armantieres várának lakosaira: de alig pitymallott, a' táj pórai már is csapatonként jelentek-meg a' várban azon elrémitő hírrel, hogy az ellenség gyorsan közelg mindent pusztítva 's rabolva. De Margit, úgy látszott, kétségbeesett nyugalomnak adta magát; 's akkor is, midőn hallható lön az elleni pattantyússág ropogása, csak reszketve mozogtak ajkai csendes imára. Egymást éré a' rossz hír, 's mindig közelebb jövének az ellenség csapatai. De e' legnagyobb rettegésnek pillanatában egy szántóvető jelent-meg örömtől ragyogó szemekkel, azon örvendetes hirt hozva, hogy a' porosz dandár, melly eddig Armantieresnek jöni látszatott, hirtelen, mi eléggé csudálatos, balra ment Montmorency-völgy felé, 's így e' pillanatban mitől sem kell tartani. Armantieresben örömmre hajlott mindenki, csak Margit nem; mert rémitő sejtés kinzá őt. A' vár 's lakói meg valának mentve. Breteuil a' győztes ellennél. Leon hihetőleg a' megvert seregnél volt! Miképp' oldathatának-fel kérdései? Honnan várhatott további tudósításokat? Mit meg lehete tudni, merő mondáknak látszatott. A' szövetségesek bemente Parisba — Napoleon lemondása — mind ezek olyasmik valának, miket alig hihettek azok, kik francia ország nagy hősében olly sokáig bizakodtak. 'S nem sokára hírét vette a' szegény Margit, hogy jóltevője, Armantieres Leon, elesett — 's azonfölül, hogy úgy esett-el, mint áruló. Mondák, hogy Leont mindjárt Armantieresben utósó léte után az ellenség főszállásán látták, hol, mint állíták, bizonyos föltétel alatt magára vállalá, hogy hadszakaszát az ellenhez vezetendi; de e' kísértésnél saját emberei által megöletett. Erről bizonyosat megtudni lehetetlen vala. Margitnak azon vigasztalása sem maradt, hogy tudná, hol adattak a' földnek vissza annak portetemei, kit szerete. — 'Olly vitéznek, olly nemesnek lenni, 's mégis árulónak halálával kimulni' — panaszkodék Margit, midőn több hét mulva fejét kezére támasztva az árnyas lugosban mulatott ismét, melly látta gyermekjátékait. Megborzadt a' gondolatnál, hogy Breteuil éli most árulása gyümölcseit, 's hogy a' levél után, mellyet küldött, nem sokára maga eljövend.

(Vége következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Bécsi nagy lotteria. — Jul. 7-kén ment végbe Bécsben a' három nagy realitasnak sorshuzása. — 110.744-dik szám nyeré a' Znaim melletti 116. számú jószágot és a' 97. sz. alatti házat Döblingben vagy is 200.000 vto ftot (mint halljuk, N. Váradon); — 61.211 nyeré a' ribniczi szabad udvart (curiát), vagy is 45.000 v. ftot; — 50.983 nyert 20.000 ftot (Pesten); — 158.715 ny. 10.000 ft. (Sassinban); 160.707 ny. 9.000 ft. (Selmeczen); — 80.226 ny. 8.000 ft.; — 52.667 ny. 7.000 ft.; — 58.091 ny. 6.000 ft.; 25.078 ny. 5.000.; 159.214 ny. 4.600 ft. (Pesten); 88.527 ny. 4.000 ft.; 160.617 ny. 3.000 ft.

Esterházy-lotteria. — A' 7 millio ft. pengő pénzből álló Eszterházy-kölosőnpénz 2000 részvény-számainak 3-dik sorshuzása mult jul 15-kén men-
vén végbe, a' főnyertes számok ezek voltak: 4.845 nyert 50.000 ftot; —
96.962 ny. 10.000 ft.; — 173.266 ny. 3.000 ft.; 82.020 és 145.473 mindenik
ny. 1.500 ft.; — 22.179 — 39.240 — 67.555 — 97.862 mindenik ny. 500
ft.; — 12.625 — 28.120 — 82.223 — 124.986 — 170.311 mindenik ny. 400
ft.; — 18.400 — 43.687 — 80.627 — 90.100 — 131.442 — 158.019 minde-
nik ny. 240 ft.; — 12.548 — 13.584 — 18.420 — 27.476 — 29.341 — 30.159
— 73.222 — 76.918 — 79.963 — 80.384 — 91.776 — 102.383 — 103.619 —
103.678 — 104.815 — 113.985 — 134.752 — 137.757 — 151.542 — 169.124
mindenik ny. 100 ftot. A' többi résztint 60 résztint 50 ftnek lön nyertese. —
A' fizetés folyó évi dec. 15-kén Sina G. Simonnál Bécsben és Rothschild
M. A. 's fíjainál Majna-Frankfurtban történik.

Kórházi jelenet. Az „Europa“ czimű folyóirat következő kórházi
jelenetet közöl: „A' kórház hosszú teremében esend uralkodott; esti hat óra
volt; az ablaksugárokon keresztül egy haldokló sugár esett egy hirlapra, mel-
lyet egy a' nagy kályha mellett ülő lábadozó tartott remegő kezeiben. —
,Müller ur! olvassa, kérem az ujságot' — visitá egy vékony, mekegő hang
a' 6-dik számból. — „Igen, igen az ujságot — liheg egy lázos a' 14-dik
szám alatt. Müller olvasa: Parisból, „a' grünevaldi erdő feletti per — „ah-
nyögé közbe a' 9-dik szám — mi közünk nekünk a' grünevaldi erdővel, akár
a' Hollandi, Belga, akár Franczia birja, mi azért még sem kapunk fájaiból
egy forgácsot is. Olvasson inkább Müller ur a' színészetről; hadd halljuk,
valljon irt-e már Birch-Pfeiffer asszony színművet a' megrepedt szívről. Mi-
dön a' hétel de Londres-ban még tekeőr voltam, egy izben ott szállásolt az em-
litett asszonyság, és komornájától hallám, hogy egy színművet készít a' meg-
repedt szívről. Egész napon irt, 's majd semmit sem evett, de a' mellett sok
kávét és cukros vizet ivott-meg. Hogy sokat kelle írnia, abból gyanítám,
mert minden harmad nap egy korsó tintát kellett a' gyógyszerházból számára
hoznom. — „Hej, 9-dik szám — kiáltá a' beteg-ápoló — önnek nem szabad so-
kat beszélni; az orvos megtiltá. — Müller a' színészetéről olvasott. — „Ah,
mi unalmas dolog ez — kiáltá a' 12-dik szám — aztán mi ránk nem is tarto-
zik. Olvassa ön inkább a' halottas hirdetésekét, hogy legalább tudjuk, ki el
még a' városban, vagy ki halt-meg. „Müller elsőbben azon jeles polgárok,
status-férjfiak és család-apák hosszú névjegyzékét olvasá, kiknek halálát éré-
nyes nejeik nem élendik fölül; — azon jámbor gyermekek elvesztéséről is ol-
vasott, kik, mint szülőiknek egyedüli örömeik, a' halál által körükből elra-
gadtattak. Ezután azon halottak jegyzéke következett, kiknek neve után nem
állott hosszú dicséret, kiknek erényök magasztalásaért senki sem adott egy
fillért is. Müller hirtelen félbenszakasztja az olvasást, inogni kezd, 's ájulva
földre rogy. A' beteg-ápoló hozzá szökik, és halantékait eczettel dörgöli. Mi-
dön az ájult magához tért, az ápoló kezébe veszi a' hirlapot, 's ezt olvassa:
,Müller meghalt a' kórházban. — Hosszas fejtörés után eszébe jut Müllernek,
hogy a' 11-dik szám alatti betegnek tegnap előtt egy könyvet kölcsönzött ol-
vasásra, melybe neve volt írva. A' 11-dik szám alatti beteg azon éjen hir-
telen meghalt, 's a' vigyázatlan beteg-ápolók a' könyv után indulva, Müller
nevét jelenték-be, 's így került a' halottak jegyzékébe. Müller éppen tovább
akart olvasni, midön az ajtó felpattant, 's egy gyász-köntösű asszony lépett-
be; a' gyászos hölgy Müller neje volt. Első, mi a' bús özvegynek szemébe

ötlik, meghalt férje. Egy éles hang hasítá a' levegőt, 's Müllerné ájultan rogyott-le. A' beteg-ápolónak ismét sok eczetet kellett elpazérolnia. Végre lecsendesülnek az érzelmek, nő és férj egymás karába rohannak. „Szegény Luiza — kiálta az érzelem tengerén merengő férj — ugy-e sokat könyeztél érettem, midőn haláloamat meghallád? — A' nő igent mondott, so hajtva szomszédjára, a' zsibárosra, tekinte, kit magával hozott, hogy — a' boldognak holmijét haza vigyék.

Nyelv-zabola. — Carlesz Marit a' straffordi tanács nem régi-ben hét silling és 6 penny birságra ítélt, mivel szomszédnját, Browley Marit megverte. Törvénykezés alatt annyira megindult a' vádlottnak kelep-ként működő nyelve, hogy ékes szóllásának megszüntetésére, mint egyedüli eszközhöz, a' nyelv-zabolához kelle folyamodni. Ez egy neme a' vas szájkosárnak, mely néhány század előtt divatban volt. Ez elmés szerkezményű gé-pely sok Megeránál használtathatnék törvényesen és törvénytelenül.

EMLEKMONDÁS.

Ma g á n y.

Hol csend nincs, távozik onnan
Minden kedv, és semmi nagyot nem szülhet az elme :
A' költő nyugalom nélkül nem emelheti lelkét,
Néma magányt keres ő, hol nincs, ki zavarja figyelmét.

HORVÁT E után —

Jelen. Az életben körülmények határoznak néha, — és a' férjfiú kötelessége a' meg nem változtathatót bírni és szenvedni tudni. Nincs szerencsétlenebb annál, ki mindig reményben él, 's ki előtt csak annak van érdeke, mi egykor lesz 's lehet. A' jelenben kell élni tudni

B. JÓSIKA M. után K. H. K. J.

Hazafiság. — Csalódnék ítéletében, ki azt állitaná, hogy magányos életben a' hazafi-indulat lankad. A' hegyek gyomrában szerteszét sok drága kincs van elrejtve, melyet nem láthatni

HEGEDŰS SÁMUEL után Csongor N. Enyedről.

Házasság. Szokott mondás, hogy a' „házasságok égben köttenek.“ — Igaz-e ez, vagy nem, nem tudom: de hogy van sok olyan is, melynek házassági szerződése pokolban íratik és köttetik, az igaz.

Gr. OXENSTIRN után S. KAROLINA.

Csererejtvény.

1. 2. 3. Csak kettős tárgyról mondhatod ;
2. 3. Vargának fő műszere.
3. 4. 5. Már Bánságban is termesztik,
'S étünk közt rég' helyt nyere.
5. 4. 3. Itt ur és szegény egyforma
4. 3. Sebeinkre gyógyszer ez.
5. 2. 3. Hogy ha sok van, lovat kinez
5. 2. 3. 4. Ez nőnem-nevet jegyez.
5. 2. 1. Falu Zabolch vármegyében
4. 3. 2. 5. Csak író által készül.
1. — 5. Régen vitéz 's asszony-rabló,
Ma város, 's díszfényben ül.

MESTER KÁROLY Gyuláról.

Előbbi rejtvény: Palma.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.